

NEW ADULT

JENNI FLETCHER

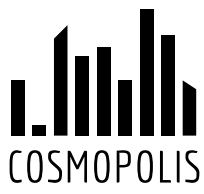
Na plný plyn

*Dojedou do cílové
rovinky společně?*

ROMANTIKA

COSMOPOLIS

COSMOPOLIS

JENNI FLETCHER

*Na plný
plyn*

JENNI FLETCHER

*Na plný
plyn*

Přeložila Kateřina Cinková

Copyright © Jenni Fletcher, 2024

First published as *Lights Out* in 2024 by Penguin Books,
an imprint of Penguin Random House Children's.

Penguin Random House Children's is part of the Penguin Random House
group of companies.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Kateřina Cinková, 2025

ISBN 978-80-271-5531-6

PROLOG

MISTROVSTVÍ VELKÉ BRITÁNIE VE SJEZDU HORSKÝCH KOL MLÁDEŽE, SKOTSKO

VYHRAJU. Doslova to cítím v kostech. Nikdy jsem si nebyla tak jistá svým tělem nebo svojí kontrolou nad kolem. Dokonce i v těchto podmínkách, v kombinaci skotského mrholení a devíti párů pneumatik brázdících dráhu, instinktivně vím, kam moje kola dopadnou pokaždé, když se vrhnu do dropu nebo klopenky. Takhle dokonalý sjezd jsem ještě nezajela. Všude stříká bahno a já se pod svojí integrální helmou usmívám, protože *vím*, že vyhraju.

Vyhnu se kořenům stromů, přeskočím skalku, naklopím kolo v devádesátistupňovém úhlu a pak už jsem venku za borovicemi a upaluju k cílové čáře. Vidím časomíru nad ní: 3 minuty a 4,7 sekundy, jsem skoro o 2 sekundy rychlejší než při mém posledním závodu.

Ber to postupně, jeden závod po druhém, napomíná mě v duchu tátův hlas, ale moje srdce stejně bije zuřivě, protože už cítím vítězství, jako práskací lízátko na jazyku. Už jen jeden dropík, hladký dojezd do finišu a budu mistryní Velké Británie ve sjezdu horských kol mládeže. Je to tu, okamžik, na který jsem

trénovala devět let od chvíle, kdy jsem v sedmi letech vjela na svůj první pumptrack.

Skloním hlavu, přenesu váhu dozadu, roztáhnu lokty do šířky a zvolím si trajektorii svého posledního dropu. Je to jen jednoduchá, metr osmdesát dlouhá dřevěná plošina postavená pro efekt, nikoli pro dovednosti, způsob, jak se uvolnit a ohromit davu shromážděné dole u zábradlí. Tam bude z plných plic vyřvávat táta, připravený říct mi, že na mě nikdy nebyl pyšnější. Tohle bude i jeho vítězství, první dobrá věc po třech letech.

Narazím na kraj skokánku a moje přední kolo se smýkne do strany.

Je to tak nečekané, že můj mozek v první chvíli nedokáže zpracovat, co se děje. Snažím se to vyrovnat, ale moje kolo se převrhne, ztratím kontrolu nad říditky a moje tělo přes ně přeletí, jako by mě vystřelili z katapultu.

A je to v hajzlu, pomyslím si, když se svět vychýlí z osy a já ramenem napřed dopadnu na zem. Je to udusaná hlína a navzdory mým chráničům je tvrdá jako beton.

Někde někdo zavřeští, ale připadá mi to jako z velké dálky. Mami? Ta myšlenka je utěšující, dokud mi nedojde, že je to současně nesmysl.

Pokusím se posadit, protože to bych měla udělat, nebo ne? Vrátit se co nejrychleji zpátky do sedla. Ale končetiny mám strnulé a mým směrem utíká muž v neonové vestě, mává rukama a křičí, ať se nehýbu. Zamžourám na něj, protože se mi nelíbí, když na mě někdo křičí, obzvláště když se mi právě zhroutily všechny moje sny, ale ta námaha je tak vyčerpávající, že musím zavřít oči.

Pak už jen vím, že se nade mnou sklání žena s velkou červenou taškou. Kolem krku mi omotá límec a řekne mi, že všechno

bude v pořádku, což jí upřímně moc nevěřím, ale co já můžu vědět?

Myslela jsem si, že vyhraju. Byla jsem si tím naprosto jistá.

Teď jsem jen další DNF.

Tři měsíce po začátku sezony formule 1 se zdá, že týmový šéf Mark Haddon ztrácí trpělivost se svou hvězdou Giovannim Bauerem, jednadvacetilou senzací F2. Syn trojnásobného mistra světa Helmuta Bauera a držitelky Zlaté palmy, herečky Moreny Manciniové, sice ve většině závodů končí na bodovaných místech, jeho divoké chování mimo startovní rošt však vyvolává nejjeden nesouhlas, minimálně u týmových sponzorů. Vzhledem k tomu, že na něj jeho devětatřicetiletý týmový kolega Luc Farron má bodový náskok, spousta odborníků se domnívá, že je jen otázkou času, než si bude muset rošťák Gio hledat nové místo.

Stane se z něj omyl za deset milionů liber, nebo ještě může nejmladší pilot F1 dokázat, že na to má?

Novinky z monopostu, 7. června

O TŘI A PŮL ROKU POZDĚJI

Manažerka cateringu štěká příkazy po nastoupeném personálu a její jehlové podpatky přitom zlomyslně klapají pro mramorové podlaze.

„*Nemluwte* na hosty, pokud vám nepoloží otázku. *Necivte* na celebrity. Když je potřeba, buďte k dispozici, jinak buďte neviditelní. Je to jasné?“

„Ano, Khloe,“ zamumláme všichni unisono.

Je nás dvanáct, šest roznáší nápoje, šest nabízí kanapky. Nikdy dřív jsem servírku nedělala, ale jedna ze zaměstnankyň onemocněla a moje spolubydlící Ava mě dohodila své šéfové. Na podobných nóbl akcích obsluhuje na částečný úvazek, aby si přivydělala na studium. Správně bychom měly oslavovat konec zkouškového ve druháku – můj obor je sportovní psychologie a Avin mediální studia –, ale souhlasila jsem, že s ní místo toho půjdu dneska do práce, protože jsem dobrá kamarádka a jsou za to slušné peníze. A ty já zoufale potřebuju. Ava měla navíc k tomu, aby vzala zrovna dnešní směnu, postranní motiv, a já jsem zase zvědavá, jak si žije to jedno procento nejbohatších.

„Dobře.“ Khloe po nás střelí posledním opovržlivým pohledem. *Vím*, že to není jen moje představitivost, jak na mě přimhouří oči. „A teď nástup a neposerte to.“

„Je vždycky taková?“ pošpetám Avě, když si jdeme pro tácy.

„Ano.“ Ava si přehodí svůj dlouhý skořicový cop přes rameno. „Taky chci být jednou takhle děsivá.“

„To už jsi. Pamatuješ, jak jsem ti minulý týden snědla kelímek Häagen-Dazs? Od té doby se zmrzliny neodvažuju ani dotknout.“

„Lhářko. Včera jsi spořádala dva magnumy.“

„Ale jen ty *mini*.“ Zvednu táč s drobounkými rybími závitky a miniaturními humřími burgery a taky pohodím vlasy, což se ukáže jako chyba, jelikož díky tomu několik kudrlin využije šance a uvolní se mi z neupraveného drdolu na temeni hlavy. „A byly k léčebným účelům. Nemůžu uvěřit, že to využíváš proti mně.“

„Máš pravdu. To ode mě bylo vážně nefér. Mělas toho na talíři hodně. Zmínila jsem v poslední době, jaký je Harrison parchant?“

„Ne, ale děkuju.“

Povzbudivě na mě mrkne a pak spustí: „Nezapomeň, že chci dneska večer mluvit s Letitií Haddonovou. Je jednou z nejlepších aerodynamiček ve formuli 1, takže vyjednat s ní rozhovor pro *Novinky z monopolu* by bylo naprosto boží – ženám ve formuli 1 se pořád nedostává tolik pozornosti, kolik si zaslouží. Je vdaná za Marka Haddona, šéfa týmu Fraser, a tenhle večírek je na oslavu jejich výročí svatby, takže snad bude vhodná chvíle se jí zeptat.“

„A ode mě potřebuješ, abych mezitím zabavila tvoji děsivou šéfkou – já vím.“ Rozpustile ji šťouchnu loktem. „Jen se snaž

kolem všech těch jejich úchvatných přátel od formulí krotit. Víím, že jsi superfanda.“

„Já se vždycky krotím.“ Zatváří se dotčeně. „Jen počkej na můj signál, jasně?“

Navenek sebejistě přikývnu, avšak hluboko uvnitř se mě drží pochybnosti. Když mi to Ava prve popisovala, znělo to jako rozumný plán, jenže poté, co jsem Khloe potkala, jsem nabyla dojmu, že pokusit se ji rozptýlit se snáz řekne, než udělá. Naštěstí jsem víc než přízřusobivá.

„Na plac!“ sykne manažerka znenadání a vecpe mezi nás hlavu jako kobra na vysokých podpatcích. Nemám nejmenší tušení, jak se dostala tak blízko, aniž by se ozvalo jediné klapnutí, ale jsem prapodivně ohromená. „Neplatím vás, abyste tady postávaly.“

Zamumláme omluvu a spěcháme z kuchyně do té nejluxusnější místnosti v nejluxusnějším domě, jaký jsem kdy viděla. Je zařízena v oslnivě bílé barvě a plná nádherných lidí, mužů v drahých oblecích, žen v na látku velmi skoupých šatech od módních návrhářů a třpytivých špercích. Všichni jsou tak vysportovaní, opálení a zářiví, že mám pocit, jako bych vkročila do luxusního časopisu, takového, který je poprášený třpytkami pro extra pozlátko. Hned si všimnu několika slavných lidí: pár zpěváků, známého kuchaře a účastnice reality show *Love Island*, ale odvrátím od nich pohled pro případ, že by mě Khloe pozorovala.

Všichni ti krásní lidé mě přivádějí do rozpaků ohledně mého vlastního vzhledu, což je opruz. Obvykle nemívám problémy se sebevědomím, ale právě teď si připadám jako husa uprostřed hejna labutí. Měřím metr šedesát sedm a od třinácti mám více méně stejnou postavu. V podstatě jsem už vzdala čekání na to, že mi kdy narostou boky nebo prsa. Mám hranatý obličej,

nevýrazné hnědé vlasy – s očima je to stejné – a nejdražší kus oblečení, který vlastním, jsou olivově zelené martensky Mary Jane.

„Kanapku?“ mumlám sotva slyšitelně, zatímco za doprovodu jemných tónů piana v pozadí proplovám od jedné skupinky úchvatně vypadajících hostů ke druhé. Většina z nich si mě nevšímá, což je úleva, ale zároveň mě to tak trochu sráží na duchu.

Po půl hodině jsou všechny moje kanapky pryč a já si můžu zalézt do kuchyně a dát si pauzu – jenže Khloe má jiný nápad. Prázdný tác mi okamžitě vytrhne z ruky a podá mi další, tentokrát s několika řadami miniaturních zákusků. Což je asi ta nejzákeřnější věc, jakou můžete člověku čerstvě po rozchodu udělat. Podle té sekýrnice jsou tam dortíky s pěnou z hořké čokolády a višněmi, makronky s kávou a whisky a mandarinkové tartaletky zdobené jedlými květy. Nemám hlad, protože Ava nás preventivně nacpala hromadou toustů, přesto si olíznu rty.

„Ani o tom neuvažuj,“ zavrčí Khloe, když ji mímám ve dveřích. Hodí po mně tak kyselým pohledem, až mě napadne, jestli kvůli tomu všechny ty dezerty nedostaly citronový ocas.

Znovu obejdu místnost a po očku sleduju Avu. Postává v rohu poblíž okouzujícího blondatého páru, což jsou zřejmě hostitelé dnešní akce, ale jelikož na mě nekmitá obočím ani nijak významně netrhá hlavou, jdu si dál po svých.

„Jídla už stačilo.“ Při mé další zastávce v kuchyni Khloe ukáže na tác s flétnami šampaňského. „Roznes to do dalších místností. Lidé se začínají rozcházet.“

„Jsi si jistá?“ Zaplaví mě panika. Sklenky vypadají draze a já jsem si docela jistá, že obsahují Dom Perignon. „Zákusky jdou na dračku.“

Svým výrazem mi dává jasně najevo, že za názory mě neplatí, a tak udělám, co mi přikázala, a vydám se dlouhou dlážděnou chodbou s nízko posazenými závěsnými svítidly ozařujícími vkusné černobílé fotografie osob držících trofeje, která vypadá jako by se sem zatoulala z nějaké galerie. Na jejím druhém konci je klenutý průchod vedoucí do dalšího přijímacího salonu, jenž je skoro stejně velký jako ten první, ale má tlumenější osvětlení, kolem jsou ve zvláštních úhlech rozestavěné bílé pohovky a bosá žena s platinovými vlasy tu procítěně hraje na kytaru.

Udělám kolečko, dvě plné skleničky vyměním za tři prázdné a pokračuju na sousedící zimní zahradu. Krom dvojice na lenošce za palmou, která vysílá silnou *nerušit* auru, je opuštěná, proto projdu dalšími dveřmi na terasu. Je tam velký bazén ve tvaru ledviny s podvodním osvětlením, tudíž září ve tmě jako nějaká kouzelná jeskyně. Ten výjev je natolik působivý, tak konejšivý, že neodolám a na pár chvil jen zírám.

Takhle klidná jsem se necítila už celé měsíce. Ne od tátova únorového telefonátu, kdy mi řekl o své srdeční příhodě, záchvatu anginy pectoris, kvůli kterému si o něj prý nemám dělat starosti, i když po něm skončil v nemocnici a do konce života bude brát léky...

Potřesu hlavou, a abych se opět uklidnila, soustředím svoji pozornost zpátky na nejbližší okolí. Přála bych si tady zůstat celý večer, ale jelikož Khloe už nejspíš vycítila, že se ulevjám, neochotně se přiměřu, abych se vrátila dovnitř.

V tu chvíli na mě někdo zavolá.

Je to tak překvapivé, že se na místě otočím, levým kotníkem si nechtěně zavadím o pravou nohu a ztratím rovnováhu. Divoce se vykroučím a na vteřinu mám dojem, že jsem opět našla

ztracené těžišťe, ale nato se převrátím dopředu a veškerý obsah mého tácu se rozlétne. Aby toho nebylo málo, vyletí mi z ruky i tác samotný.

Všechno se to odehraje jako ve zpomaleném záběru: flétny šampaňského obloukem letí vzduchem a v kakofonii tříštícího se skla dopadají na zem, přičemž celé to jako úder činelo na konci skladby završí třísknutí podnosu.

„Doprdele!“ vykřiknu, než si uvědomím, že nejsem sama. „Omlouvám se.“

„To nemusíš. Byla to moje chyba,“ odpoví mi hlas ze stínů na druhé straně bazénu, mužský, s mírným přízvukem.

Podívám se na svůj kotník – skutečného viníka –, a pak se ohlédnou přes rameno a přemýšlím, za jak dlouho se zjeví Khloe a vyrazí mě. Vzhledem k randálu, který jsem právě udělala, jí dávám nanejvýš půl minuty.

„Jsi v pořádku?“ zeptá se mě můj neviditelný společník. „Nepořezala ses?“

„Nevypadá to.“ Ztuhnu a uvažuji, jestli se mi ten klapot rychle se přibližujících podpatků jen nezdá.

Nezdá. Naráz přede mnou stojí Khloe zsinalá vzteky.

„Byla to nehoda, uklidím to,“ vysvětluju překotně. Nesnáším scény, ale v tomhle případě se jí nejde vyhnout. Hlavně bych chtěla, abychom neměly publikum – ne, že by o muži ve stínu někdo další věděl.

„Nemůžeš to jen tak zamést!“ Její oči jsou jako lasery a září tak jasně, až mi v podstatě propalují zorničky. „Je to *sklo*. Budou muset vypustit bazén.“

„Cože?“ Cítím se naprosto trapně. „*Moc* mě to mrzí.“

„Dost.“ Zarazí mě zvednutou dlaní. „Seber si věci a vypadni. A výplatu za dnešek nečekej.“